

Lilladelse til at holde en Sjælpeleer til i det Hele at udføre sin Gjerning i Almueffolen under sit eget Tilsyn; men den Betingelse, hvorunder en saadan Lilladelse kan være given, maa være den, at Vedkommende da maa være enten en Del af eller hele sin Lærkraft paa den anden private Læreindretning, der staar i Forbindelse med Almueffolen; naar han i Stedet derfor driver Politisk, er aabenbart Betingelsen bristet. Mit Spørgsmaal gjælder da for det Første, om den høitærede Minister finder det tilstedeligt, at en Lærer i et faadant Tilfælde holder Medhjælper? Forjaaviddt det skulde vise sig at henge saaledes sammen, som jeg har sagt, nemlig at der under visse Forudsætninger var givet Lilladelse til at holde Sjælpeleer, men at disse Forudsætninger ikke mere fandtes, at Betingelsen for Lilladelsen var brudt, vil jeg haabe, at Ministeren har lovlige Magt til enten umiddelbart eller gjennem de stedlige mellem- eller underordnede Skolemyndigheder at tildebringe Et af To, enten Overholdelse af Forudsætningerne eller Tilbagetagelse af Lilladelsen. Er der Noget, hvorpaa det skorter — det er udtalt og gjentaget ofte nok i denne Sal — er det virkelig paa Underordnelse, Lydighed, Disciplin i alle Forhold, og det forekommer mig, at den i den sidste Række har været utilstedelig slap fra Skolestyrelsens Side. Det er min Opfattelse, og det er for at raade Bod herpaa, at jeg har stillet nærværende Forespørgsel, hvis første Spørgsmaal jeg nu herved har tilladt mig at begrunde.

Jeg gaar derefter over til det andet Spørgsmaal. Det første Spørgsmaal har en mere almindelig Karakter sigtende til et vist Mindretal af Lærere i Almindelighed; det sidste Spørgsmaal sigter derimod væsentlig til et enkelt særskilt og, jeg kan Subsklele sig temmelig enestaaende Tilfælde. Det lyder saaledes: „Hvoviddt finder Ministeren, at en Skolelærer og Kirkesanger, som offentlig fremsætter vittærlige Usandheder, derved gjør sig skyldig i Misligheder, som svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid?“ Jeg skal strax tilstaa, at Spørgsmaalet, der har ikkædt sig en ganske almindelig Skikkelse, særlig sigter til Skolelærer og Kirkesanger Lars Bjørnbaek i Viby ved Aarhus, og Sammenhængen er da følgende — det gjælder jo nemlig ved Begrundelsen heraf om at fremsføre uigjendrivelige Beviser for Rigtigheden af, hvad jeg fremsætter. I et i Aarhus udkommende Blad, „Zylandsposten“, hed det i Nr. 116 for 15de Mai 1872 saaledes: „Det er „Internationale“, Socialisten repræsenterer, det samme Selskab, hvovaf Børneopdrageren, Høffskoleforstanderen, Embedsmanden Lars Bjørnbaek i Viby stadig uimodsaagt er Medlem, selv efter at Føværene ere blevne fængslede for statsforbryderiske Planer“. I Nr. 118 for 16de Mai af det af Herr Lars Bjørnbaek redigerede og udgivne Blad, „Aarhus Amtstidende“ har Herr Bjørnbaek taget

til Gjenmale imod denne Zyllandspostens Sig-telse, idet han siger: „Det vil mere vore Læsere at erfare, at denne Fortælling er aldeles opdigtet. Bjørnbaek har aldrig været Medlem af „Internationale“ og er ikke Medlem af noget Selskab, hvis Føværene ere blevne fængslede for statsforbryderiske Planer. „Zyllandspostens“ Fortælling er altsaa pur Usandhed“. „Zyllandsposten“ fastholder imidlertid i sit Nr. 119 fra samme Aar — 1872 — Sig-telsen, og Bjørnbaek svarer da i „Aarhus Amtstidende“ for 21de Mai 1872, at „Zyllandspostens“ Paafaaft er en fuldstændig Usandhed i ren og klar Forstand“ o. s. v. Dette maa altsaa efter den hele Tanke, der ligger til Grund for „Zyllandspostens“ Fremstilling, betyde, at denne Sig-telse er usand. Imidlertid gaar der nogen Tid, men Tilstaaelsen afstvinges da Herr Bjørnbaek for det Første under en Sag, der blev behandlet ved Aarhus Bything. Under Forhandlingerne der har han maattet tilstaa, at han havde været Medlem af „Internationale“; jeg har skaffet mig en Udskrift af denne Dom af 14de August 1873, og deri staar det. Han har endog fremlagt baade „Internationales“ Generalsatutter og Statutterne for „den danske Internationale“, som hed den „internationale Arbejderforening for Danmark“, i hvis første Paragraf der stod, at denne internationale Arbejderforening for Danmark var en Afdeling af „Internationale“; det har han ikke kunnet komme fra. I Anledning af en Forespørgsel, der blev rettet til ham paa et politisk Møde i Aalshede ved Grenaa i Oktober 1873, tilstod han ogsaa, at han havde været Medlem af dette Selskab, og han har ligeledes siden sagt det i selve „Aarhus Amtstidende“ Nr. 253 af 18de Octbr. 1873, men han har søgt at komme derfra ved at paastaa, at den „internationale Arbejderforening for Danmark“ ikke var indlemmet i den fremmede „Internationale“. Nu er det imidlertid ikke alene ved den nævnte Bythingsdom, som jeg har citeret, men ogsaa ved Sagen imod de tre saakaldte Socialistforere, Pio, Geleff og Brig, under de Forhør, som bleve optagne under denne Justits-sag, blevet godtgjort, at den virkelig var det. Jeg tør maaffe med den ærede Formands Lilladelse oplæse et Par Ord. Der tales om Bladet „Socialisten“, og dernæst staar der: „Omtrent 4 til 5 Uger efter, at Ugebladet „Socialisten“ er begyndt at udkomme, stillede Pio sig i Epitofen for Oprettelsen af en „international Arbejderforening for Danmark.“ Efter at dette Samfund derhos var blevet anerkjendt som en Del af „Internationale“ i London, vedtoges Lovene“, og Side 6 i Skriftet: „Kjendsgjængerne i den ved Høiesterets Dom af 6te August 1873 paafændte Justits-sag“, hedder det: „Med „Internationale“ i London vedligeholdes der, efter at den danske Forening var bleven anerkjendt som Filial, en Korrespondance, der i Genhold til den af Pio og Carl Mary givne Anvisning førtes